

# NOOIT MEER

'Aangrijpend en realistisch'  
– Jackie van Laren

COLLEEN  
HOOVER

#1 *NEW YORK TIMES*-BESTSELLERAUTEUR

Colleen Hoover

# NOOIT MEER



Uitgeverij Zomer & Keuning

# 1

Terwijl ik hier zo zit, met een voet aan weerskanten van de richel, en vanaf twaalf verdiepingen boven de straten van Boston naar beneden kijk, denk ik onwillekeurig aan zelfmoord.

Niet mijn eigen zelfmoord. Ik hou genoeg van mijn leven om te kijken hoe dat zich verder zal ontwikkelen.

Ik denk juist aan andere mensen, en hoe die uiteindelijk tot de beslissing komen een einde aan hún leven te maken. Krijgen ze daar nooit spijt van? Tijdens die korte vrije val, na het springen maar voordat ze neerkomen, moeten ze toch iets van spijt ervaren? Kijken ze naar de grond die op hen afkomt en denken ze: hè, verdorie, dit was een slecht idee?

Op de een of andere manier denk ik van niet.

Ik denk veel over de dood na. Vooral vandaag, gezien het feit dat ik – nog maar twaalf uur tevoren – een van de meest fantastische grafredes heb gehouden die de mensen in Plethora, Maine, ooit hebben gehoord. Oké, misschien was die toch niet zo fantastisch. Voor hetzelfde geld was hij rampzalig. Het hangt er maar van af aan wie je het vraagt: aan mij of aan mijn moeder. Mijn moeder, die waarschijnlijk na vandaag een heel jaar geen woord meer tegen me zegt.

Begrijp me goed: de grafrede die ik heb gehouden ging niet diep genoeg om geschiedenis te schrijven, zoals die van Brooke Shields bij de begrafenis van Michael Jackson. Of de grafrede die

werd gehouden door de zus van Steve Jobs. Of die door de broer van Pat Tillman. Maar op zijn eigen manier was hij toch fantastisch.

Eerst was ik zenuwachtig. Het was tenslotte wel de begrafenis van de verbazingwekkende Andrew Bloom. Geliefde burgemeester van mijn vroegere woonplaats Plethora, Maine. Eigenaar van het meest succesvolle makelaarskantoor in de hele stad. Echtgenoot van de zeer geliefde Jenny Bloom, de onderwijsassistent die in heel Plethora het meest in aanzien stond. En de vader van Lily Bloom, dat vreemde meisje met het excentrieke rode haar dat ooit verliefd werd op een dakloze en daarmee grote schande bracht over haar hele familie.

Dat was ik dus. Ik ben Lily Bloom, en Andrew was mijn vader.

Nadat ik vandaag op zijn begrafenis had gesproken, stapte ik op het vliegtuig regelrecht naar Boston en klom het eerste het beste dak op dat ik kon vinden. Nogmaals: niet omdat ik zelfmoordneigingen heb. Ik heb geen plannen om me van dit dak naar beneden te storten. Ik had alleen behoefte aan frisse lucht en stilte, en helaas kan ik die niet vinden in mijn appartement op de derde verdieping, zonder toegang tot het dak en met een huisgenote die zichzelf erg graag hoort zingen.

Ik had er alleen niet bij stilgestaan hoe koud het hier zou zijn. Niet dat die kou ondraaglijk is, maar prettig is het ook niet. Maar ik kan tenminste wel de sterren zien. Dode vaders en huisgenotes die je hoorndol maken en twijfelachtige grafredes voelen een stuk minder akelig als de nachtelijke hemel helder genoeg is om letterlijk de grootsheid van het heelal te voelen.

Ik vind het heerlijk als de hemel me het gevoel geeft dat ik maar weinig te betekenen heb.

Vanavond is het fijn.

Alhoewel... Ik kan dat beter anders formuleren, zodat het mijn gevoelens beter weerspiegelt.

Vanavond wás het fijn.

Want helaas voor mij werd daarnet de deur zo hard open gerukt dat ik niet anders verwacht dan dat het trappenhuis een menselijk wezen op het dak zal uitbraken. De deur slaat weer dicht en voetstappen komen snel het platte dak over. Ik neem niet eens de moeite om op te kijken. Wie het ook is die eraan komt, die ziet me hier waarschijnlijk niet eens schrijlings op de richel zitten, links van de deur. Hij of zij is hier met zoveel haast naartoe gekomen dat ik er ook niets aan kan doen als diegene ervan uitgaat dat hij of zij alleen is.

Ik slaak een zachte zucht, sluit mijn ogen en leun met mijn hoofd tegen de gestuukte muur achter me, terwijl ik het heelal vervloek dat dit vredige moment van bezinning me blijkbaar niet is gegund. Het minste wat het heelal vandaag voor me zou kunnen doen is ervoor zorgen dat het een vrouw is en geen man. Als ik dan gezelschap krijg, heb ik het liefst dat dat vrouwelijk is. Ik ben sterk voor iemand met mijn postuur en kan me in de meeste gevallen waarschijnlijk wel redden, maar ik zit hier te lekker om midden in de nacht met een vreemde man op een dak te zijn. Misschien moet ik vrezen voor mijn veiligheid en kan ik beter weggaan, maar ik heb helemaal geen zin om op te stappen. Zoals ik al zei: ik zit hier lekker.

Uiteindelijk overbrug ik met mijn blik de afstand tot aan het silhouet dat zich over de rand buigt. Het geval wil dat het overduidelijk een man is. Zelfs terwijl hij zich over de balustrade buigt, kan ik zien dat hij lang is. Brede schouders vormen een schril contrast met de breekbare manier waarop hij zijn hoofd in zijn handen houdt. Ik kan nog net het zware rijzen en dalen van zijn rug zien terwijl hij diep inademt en de lucht daarna weer uitstoot.

Hij lijkt op het punt van instorten te staan. Ik overweeg iets tegen hem te zeggen, zodat hij weet dat hij gezelschap heeft, of



om mijn keel te schrapen, maar in het tijdsbestek tussen die gedachte en de uitvoering ervan draait hij zich om en geeft een trap tegen een van de terrasstoelen achter hem.

Ik krimp in elkaar terwijl het ding over het dak zeilt, maar omdat hij zich er zo te zien totaal niet van bewust is dat hij publiek heeft, laat de jongen het niet bij één trap. Keer op keer schopt hij tegen de stoel. In plaats van mee te geven onder de brute kracht van zijn voet, schuift de stoel alleen maar steeds verder bij hem vandaan.

Die stoel is vast gemaakt van het soort polymeer dat ze gebruiken voor boten waar je de zee mee op kunt.

Ik heb mijn vader een keer achteruit zien rijden tegen een terrastafel van zeewaardig polymeer, en dat ding gaf geen krimp. In zijn bumper zat een deuk, maar op de tafel zelf was geen krasje te zien.

Deze knul ziet zeker ook wel in dat hij niet opgewassen is tegen zulk hoogwaardig materiaal, want uiteindelijk houdt hij op met schoppen. Hij blijft over de stoel heen gebogen staan, zijn handen tot vuisten gebald naast zijn lichaam. Om eerlijk te zijn ben ik een beetje jaloers. Deze gast hier staat als een vechter zijn agressie af te reageren op terrasmeubilair. Hij heeft overduidelijk een rottag gehad, net als ik, maar terwijl ik mijn agressie opgepot hou tot die omslaat in passieve agressiviteit, heeft deze man er echt een uitweg voor.

Mijn uitweg was altijd tuinieren. Elke keer als ik gestrest was, ging ik gewoon de achtertuin in en trok al het onkruid uit dat ik kon vinden. Maar sinds ik twee jaar geleden in Boston ben komen wonen, heb ik geen achtertuin meer. Of een terras. Ik heb niet eens meer onkruid.

Misschien moet ik investeren in een terrasstoel van zeewaardig polymeer.

Ik blijf nog een poosje naar de jongen zitten staren en vraag

me af of hij nog in beweging zal komen. Hij staat daar maar om-  
laag te staren naar de stoel. Inmiddels heeft hij zijn vuisten ont-  
spannen. Zijn handen rusten op zijn heupen, en voor het eerst  
valt me op dat zijn shirt niet erg goed om zijn bicepsen past. Op  
alle andere plekken zit het goed, maar zijn armen zijn te fors. Hij  
begint in zijn zakken te rommelen tot hij vindt wat hij zocht en  
steekt – in wat volgens mij in feite een poging is om nog meer  
van zijn agressie af te reageren – een joint op.

Ik ben drieëntwintig, ik heb gestudeerd en heb een enkele keer  
zelf ook zo'n zelfde drug gebruikt om te ontspannen. Ik ben niet  
van plan deze jongen te gaan veroordelen omdat hij hier in alle  
privacy behoefte aan heeft. Maar dat is nou net het punt: hij heeft  
hier geen privacy. Alleen weet hij dat nog niet.

Hij neemt een diepe hijs van zijn joint en begeeft zich weer  
naar de balustrade. Als hij de rook uitblaast, ziet hij mij zitten.  
Zodra we elkaars blik vangen blijft hij staan. Op zijn gezicht is  
geen schrik te zien en ook geen geamuseerdheid. Hij staat een  
meter of drie van me af, maar er is genoeg licht van de sterren  
om zijn ogen te zien terwijl die langzaam over mijn lichaam gaan  
zonder ook maar een enkele gedachte te verraden. Deze jongen  
geeft helemaal niets prijs. Hij houdt zijn ogen tot spleetjes ge-  
knepen en zijn lippen zijn op elkaar geperst, als bij een manne-  
lijke versie van de *Mona Lisa*.

'Hoe heet je?' vraagt hij.

Ik voel zijn stem in mijn buik. Dat is geen goed teken. Stem-  
men horen te stoppen bij je oren, maar soms – maar heel zelden,  
eigenlijk – dringt een stem door mijn oren heen en weergalmt  
dwars door mijn lijf. Zo'n stem heeft hij. Diep, zelfverzekerd, he-  
lemaal het einde.

Als ik hem geen antwoord geef, brengt hij de joint weer naar  
zijn mond en neemt nog een haal.

'Lily,' zeg ik ten slotte. Wat haat ik mijn stem. Die klinkt te

zwak om van hieraf ook maar zijn oren te bereiken, laat staan dat-ie door zijn lichaam weergalmt.

Hij heft zijn kin een stukje op en gebaart met zijn hoofd naar me. ‘Wil je alsjeblieft van die rand komen, Lily?’

Pas als hij dat heeft gezegd, valt me zijn postuur op. Hij staat nu rechtop, kaarsrecht zelfs. Bijna alsof hij bang is dat ik zal vallen. Maar ik val niet. Deze richel is minstens dertig centimeter breed, en ik zit grotendeels aan de dakkant. Ik zou me makkelijk kunnen vastgrijpen voordat ik zou vallen, nog afgezien van het feit dat de wind in mijn voordeel werkt.

Ik kijk omlaag naar mijn benen en dan weer omhoog naar hem. ‘Nee, dank je. Ik zit hier prima.’

Hij wendt zich een beetje af, alsof hij het niet kan verdragen me recht aan te kijken. ‘Kom alsjeblieft naar beneden.’ Het klinkt nu meer als een eis, al zegt hij wel ‘alsjeblieft’. ‘Er staan hier zeven lege stoelen.’

‘Bijna zes,’ corrigeer ik hem, om hem eraan te helpen herinneren dat hij er zojuist eentje probeerde in elkaar te trappen. Maar hij is niet gevoelig voor mijn grapje. Wanneer ik zijn orders niet opvolg, zet hij een paar stappen dichterbij.

‘Nog een paar centimeter en je valt je dood tegemoet. En voor vandaag heb ik wel genoeg van dat soort ellende meegemaakt.’ Hij gebaart dat ik weer naar beneden moet komen. ‘Ik word zenuwachtig van je. Om niet te zeggen dat je mijn high verpest.’

Ik rol met mijn ogen en zwaai mijn benen over de rand. ‘God verhoede dat je jointje verloren gaat.’ Ik spring naar beneden en veeg mijn handen af aan mijn spijkerbroek. ‘Zo beter?’ vraag ik terwijl ik naar hem toe loop.

Hij laat de lucht uit zijn longen ontsnappen, alsof hij bij de aanblik van mij op die rand daadwerkelijk zijn adem had ingehouden. Ik loop langs hem heen naar de zijkant van het dak, waar het uitzicht mooier is, en in het langslopen valt me onwil-



leukeurig op dat hij er helaas heel schattig uitziet.

Nee. 'Schattig' is een belediging.

Deze knul ziet er fantastisch uit. Goedverzorgd, zo te zien iemand met geld, een paar jaar ouder dan ik. Bij zijn ooghoeken verschijnen rimpeltjes als hij me nakijkt, en zijn lippen lijken te fronsen, ook al is dat niet zo. Bij de zijkant van het gebouw die uitziet op de straat buig ik me voorover en ik kijk naar de auto's beneden, terwijl ik mijn best doe niet over te komen alsof ik onder de indruk van hem ben. Aan zijn kapsel alleen al kan ik zien dat hij het soort man is waar mensen makkelijk van onder de indruk raken, en ik weiger zijn ego te strelen. Niet dat hij iets gedaan heeft wat me ook maar op de gedachte zou brengen dat hij een ego heeft. Maar hij draagt wel een casual Burberry-shirt, en ik weet niet zeker of ik ooit wel op de radar ben verschenen van iemand die geld genoeg heeft voor zo'n kledingstuk.

Achter me hoor ik voetstappen, en dan komt hij naast me bij de reling staan. Vanuit mijn ooghoek sla ik hem gade als hij nog een keer aan zijn joint lurkt. Als hij daarmee klaar is, biedt hij hem mij aan, maar ik bedank ervoor. Onder invloed zijn in het bijzijn van deze jongen is wel het laatste waar ik op zit te wachten. Zijn stem op zich is al een drug. Ik wil die best graag nog een keer horen, dus slinger ik een vraag zijn kant op.

'Wat heeft die stoel gedaan om je zo kwaad te maken?'

Hij kijkt me aan. Kijkt me écht aan. Zijn blik vangt de mijne en hij kijkt alleen maar, aandachtig, alsof al mijn geheimen van mijn gezicht af te lezen zijn. Ik heb nog nooit zulke donkere ogen gezien. Of misschien ook wel, maar ze lijken donkerder als ze toebehoren aan iemand met zo'n intimiderende aanwezigheid. Hij geeft geen antwoord op mijn vraag, maar mijn nieuwsgierigheid is niet zo snel bevredigd. Als hij me dwingt om omlaag te komen van een comfortabele richel, waar niets mis mee is, dan

verwacht ik minstens dat hij me antwoord zal geven op mijn nieuwsgierige vragen.

‘Was het een vrouw?’ informeer ik. ‘Heeft ze je hart gebroken?’

Om die vraag moet hij even lachen. ‘Was het maar zoiets onbeduidends.’ Hij gaat met zijn rug tegen de muur geleund staan om me aan te kunnen kijken. ‘Op welke verdieping woon jij?’ Hij likt aan zijn vingers en knijpt in het uiteinde van zijn joint, waarna hij die terugstopt in zijn zak. ‘Ik heb je nog nooit eerder gezien.’

‘Dat komt doordat ik hier niet woon.’ Ik wijs in de richting van mijn appartement. ‘Zie je dat verzekeringsgebouw daar?’

Met samengeknepen ogen kijkt hij de kant op waar ik naar wijs. ‘Ja.’

‘Ik woon in het gebouw ernaast. Het is niet hoog genoeg om het van hieraf te zien. Het telt maar drie verdiepingen.’

Hij kijkt me weer aan, met zijn ellebogen op de richel geleund. ‘Als je daar helemaal woont, wat doe je dan hier? Woont je vriendje hier of zoiets?’

Zijn opmerking geeft me op de een of andere manier een goedkoop gevoel. Die was te makkelijk – een amateuristische versiertruc. Als ik deze jongen zo eens bekijk, moet ik wel concluderen dat hij tot iets beters in staat is. Misschien, zo denk ik, bewaart hij de moeilijke versiertrucs wel voor vrouwen die hij de moeite waard vindt.

‘Leuk dak heb je hier,’ zeg ik tegen hem.

Hij trekt een wenkbrauw op, wachtend op een nadere verklaring.

‘Ik wilde wat frisse lucht hebben. Een plek om na te denken. Ik heb op Google Earth gekeken en het dichtstbijzijnde appartementencomplex met een behoorlijk dakterras opgezocht.’

Met een glimlach kijkt hij me aan. ‘Je bent tenminste wel eco-

nomisch. Dat is een goede eigenschap.’

*Tenminste?*

Ik knik, want ik ben inderdaad economisch. En dat is inderdaad een goede eigenschap.

‘Waarom had je frisse lucht nodig?’ vraagt hij.

*Omdat ik vandaag mijn vader begraven heb en een fantastisch rampzalige grafrede gehouden heb en nu het gevoel heb dat ik geen adem krijg.*

Ik kijk recht voor me uit en laat langzaam mijn adem ontsnappen. ‘Kunnen we misschien even een poosje níet praten?’

Hij lijkt haast opgelucht dat ik om stilte heb gevraagd. Hij buigt zich over de rand en laat een arm omlaag bungelen terwijl hij naar de straat beneden kijkt. Zo blijft hij een poosje staan, en al die tijd kijk ik naar hem. Hij weet waarschijnlijk dat ik naar hem kijk, maar het lijkt hem niet te kunnen schelen.

‘Vorige maand is er een vent van dit dak gemieterd,’ zegt hij.

Ik zou me eraan moeten ergeren dat hij mijn verzoek om stilte niet honoreert, maar ben eigenlijk wel geïntrigeerd.

‘Was het een ongeluk?’

Hij schokschouderd. ‘Dat weet niemand. Het gebeurde laat op de avond. Zijn vrouw zei dat ze eten stond klaar te maken en dat hij tegen haar had gezegd dat hij hier wat foto’s wilde gaan maken van de zonsondergang. Hij was fotograaf. Ze vermoeden dat hij zich over de rand had gebogen om een foto van de skyline te maken en toen is uitgeleden.’

Ik kijk over de richel en vraag me af hoe iemand zichzelf in vredesnaam in een situatie kan brengen waardoor hij toevallig naar beneden zou kunnen vallen. Maar dan bedenk ik weer dat ik zelf nog maar een paar minuten geleden aan de andere kant van het dak schrijlings op de rand zat.

‘Toen mijn zus me vertelde wat er gebeurd was, vroeg ik me onwillekeurig af of hij die foto nu wel of niet had kunnen nemen.

Ik hoopte dat zijn camera niet samen met hem naar beneden was gezeild, want dat zou zonde zijn geweest, snap je? Dat je doodgaat omdat je zo van fotograferen houdt, maar dat je niet die laatste foto hebt kunnen nemen die je het leven kostte?’

Om die gedachte van hem moet ik lachen. Al weet ik niet zeker of ik er wel om had moeten lachen. ‘Zeg jij altijd precies wat je denkt?’

Hij haalt zijn schouders op. ‘Tegen de meeste mensen niet.’

Daar moet ik om glimlachen. Ik vind het leuk dat hij me weliswaar niet eens kent, maar dat hij me om de een of andere reden niet als ‘de meeste mensen’ beschouwt.

Hij leunt weer met zijn rug tegen de rand en slaat zijn armen voor zijn borst over elkaar. ‘Ben je hier geboren?’

Ik schud mijn hoofd. ‘Nee. Na mijn studie ben ik vanuit Maine hiernaartoe verhuisd.’

Hij trekt zijn neus op, en het is best sexy om deze jongen, in zijn Burberry-shirt en met zijn dure kapsel, gekke bekken te zien trekken.

‘Dus nu bevind je je in het vagevuur van Boston, hè? Dat zal wel balen zijn.’

‘Hoe bedoel je?’ vraag ik hem.

Zijn ene mondhoek krult naar boven. ‘De toeristen behandelen je als een plaatselijke bewoner; de plaatselijke bewoners behandelen je als een toerist.’

Ik lach. ‘Wauw. Dat is de spijker op zijn kop.’

‘Ik woon hier nu twee maanden. Ik ben nog niet eens in het vagevuur beland, dus jij doet het beter dan ik.’

‘Wat heeft je naar Boston gevoerd?’

‘Mijn coschap. En mijn zus woont hier.’ Hij tikt met zijn voet en zegt: ‘Hier vlak onder, om precies te zijn. Getrouwd met een Bostonse techneut, en ze hebben de hele bovenste verdieping gekocht.’

Ik kijk omlaag. ‘De héle bovenste verdieping?’

Hij knikt. ‘Die mazzelaar werkt vanuit huis. Hij hoeft niet eens zijn pyjama uit te trekken om elk jaar een inkomen met zes nullen te verdienen.’

Inderdaad: wat een mazzelaar.

‘Wat voor soort coschap? Ben je arts?’

Hij knikt. ‘Neurochirurg. Mijn coschap duurt nog een klein jaar en dan is het officieel.’

Stijlvol, welbespraakt en nog slim ook. *En rookt jointjes*. Als dit een meerkeuzetoets was, zou ik vragen: wat hoort er niet in dit rijtje thuis? ‘Mogen dokters wel wiet roken?’

Hij lacht zelfgenoegzaam. ‘Waarschijnlijk niet. Maar als we niet af en toe even ontspannen, zouden er heel wat meer mensen van dit soort daken springen, dat kan ik je wel vertellen.’ Hij kijkt weer voor zich uit, met zijn kin op zijn armen. Zijn ogen zijn nu gesloten, alsof hij geniet van het briesje op zijn gezicht. Zo lijkt hij minder intimiderend.

‘Wil je iets weten wat alleen de mensen uit Boston weten?’

‘Natuurlijk,’ zegt hij, terwijl hij zijn aandacht weer naar mij verlegt.

Ik wijs naar het oosten. ‘Zie je dat gebouw? Dat met het groene dak?’

Hij knikt.

‘Er staat een gebouw aan het einde van Melcher Street. Boven op het gebouw staat een huis. Legaal, boven op het dak gebouwd. Vanaf de straat kun je het niet zien, en het gebouw is zo hoog dat niet veel mensen ervan weten.’

Hij lijkt onder de ondruk. ‘Echt waar?’

Ik knik. ‘Ik zag het toen ik op Google Earth aan het zoeken was, dus ben ik er een kijkje gaan nemen. Kennelijk was er in 1982 een bouwvergunning voor afgegeven. Zou dat niet helemaal te gek zijn, om in een huis te wonen boven op een gebouw?’

‘Dan zou je het hele dak voor jezelf hebben,’ zegt hij.

Daar had ik nog niet aan gedacht. Als het van mij was, zou ik er een tuin kunnen aanleggen. Dan zou ik een uitlaatklep hebben.

‘Wie woont daar?’ vraagt hij.

‘Dat weet niemand. Het is een van de grote raadselen van Boston.’

Hij lacht en kijkt me dan onderzoekend aan. ‘Wat voor raadselen zijn er dan nog meer?’

‘Je naam.’ Zodra ik het heb gezegd, sla ik met mijn hand tegen mijn voorhoofd. Dat klonk heel erg als een goedkope versiertruc; ik kan alleen maar om mezelf lachen.

Hij glimlacht. ‘Ik heet Ryle,’ zegt hij. ‘Ryle Kincaid.’

Ik slaak een zucht, in gedachten verzonken. ‘Wat een geweldige naam.’

‘Waarom zeg je dat zo verdrietig?’

‘Omdat ik alles over zou hebben voor een geweldige naam.’

‘Vind je Lily dan niet mooi?’

Ik hou mijn hoofd schuin en trek een wenkbrauw op. ‘Mijn achternaam... is Bloom.’

Hij zegt niets. Ik voel dat hij zijn best doet om geen medelijden te tonen.

‘Ik weet het: het is verschrikkelijk. Het is de naam van een meisje van twee, niet die van een vrouw van drieëntwintig.’

‘Een meisje van twee houdt haar naam ook als ze ouder wordt. Namen zijn geen dingen die we mettertijd ontgroeien, Lily Bloom.’

‘Helaas pindakaas,’ zeg ik. ‘Maar wat het nog erger maakt, is dat ik verzot ben op tuinieren. Ik hou van bloemen. Planten. Dingen opkweken. Dat is mijn passie. Ik heb er altijd van gedroomd om een bloemenzaak te hebben, maar ik ben bang dat als ik die had mensen zouden denken dat mijn verlangen niet



oprecht was. Ze zouden denken dat ik alleen maar mijn naam te gelde wilde maken en dat bloemist zijn niet echt mijn droombaan is.'

'Misschien wel,' zegt hij. 'Maar wat doet dat ertoe?'

'Niets, waarschijnlijk.' Zachtjes fluister ik voor me uit: 'Lily Blooms Bloemenwinkel.' Ik kan zien dat hij een beetje moet glimlachen. 'Het is echt een geweldige naam voor iemand met een bloemenzaak. Maar ik heb een master bedrijfskunde. Het zou een stap terug zijn, denk je niet? Ik werk voor het grootste marketingbedrijf in Boston.'

'Een eigen zaak hebben is geen stap terug,' zegt hij. 'En wat is je tweede naam, Lily Bloom?'

Ik kreun, zodat hij opveert.

'Wil je zeggen dat het nog erger wordt?'

Ik laat mijn hoofd in mijn handen zakken en knik.

'Rose?'

Ik schud mijn hoofd. 'Erger.'

'Violet?'

'Was het maar waar.' Ik krimp in elkaar en mompel dan: 'Blossom.'

Even blijft het stil. 'Allemachtig,' zegt hij zacht.

'Ja. Blossom is de meisjesnaam van mijn moeder, en mijn ouders vonden het een grappig toeval dat hun achternamen synoniemen waren. Dus toen ze mij kregen, was een bloemennaam natuurlijk hun eerste keus.'

'Die ouders van je moeten wel enorme eikels zijn.'

Een van hen is dat ook. Wás. 'Mijn vader is deze week overleden.'

Hij werpt me een blik toe. 'Leuk geprobeerd. Maar daar trap ik niet in.'

'Ik meen het. Daarom ben ik vanavond ook hiernaartoe gekomen. Ik wilde eens goed uithuilen, denk ik.'

Even neemt hij me wantrouwend op, om zeker te weten dat ik hem niet voor de gek hou. Hij verontschuldigt zich niet voor zijn blunder. In plaats daarvan kijkt hij me nog wat nieuwsgieriger aan, alsof hij echt geïntrigeerd is. ‘Konden jullie een beetje met elkaar overweg?’

Dat is een moeilijke vraag. Ik laat mijn kin op mijn armen rusten en kijk weer omlaag naar de straat. ‘Ik weet niet,’ zeg ik met een schouderophalen. ‘Als dochter hield ik van hem. Maar als mens haatte ik hem.’

Ik kan voelen dat hij me een poosje opneemt, voordat hij zegt: ‘Dat bevalt me wel, die eerlijkheid van je.’

*Mijn eerlijkheid bevalt hem wel.* Ik geloof dat ik bloos.

Een tijdlang blijven we allebei zwijgen, totdat hij zegt: ‘Zou jij ooit willen dat mensen doorzichtiger waren?’

‘Hoe dat zo?’

Met zijn duim frunnikt hij aan een brokje stuc tot het loslaat. Hij gooit het over de richel. ‘Ik heb het gevoel dat iedereen alleen maar een beetje de schijn ophoudt, terwijl we diep vanbinnen allemaal net zo’n zootje zijn. Sommige mensen kunnen dat alleen beter verbergen dan andere.’

Ofwel hij begint nu echt high te raken, ofwel hij is in een beschouwelijke bui. Ik vind het allebei prima. Mijn favoriete gesprekken zijn die waarin geen echte antwoorden worden gegeven.

‘Ik vind het geen slechte zaak om een beetje terughoudend te zijn,’ zeg ik. ‘De naakte waarheid is niet altijd een pretje.’

Even staart hij me aan. ‘Naakte waarheid,’ bouwt hij me na. ‘Dat bevalt me wel.’ Dan draait hij zich om en loopt naar het midden van het dak. Hij verstelt de rugleuning van een van de terrasstoelen achter me en neemt erop plaats. Het is zo’n stoel waarop je moet liggen, dus vouwt hij zijn handen achter zijn hoofd en kijkt op naar de lucht. Ik neem de stoel naast hem en verstel die zo dat ik dezelfde houding kan aannemen als hij.

‘Vertel me eens een naakte waarheid, Lily.’

‘Waarover?’

Hij schokschoudert. ‘Ik weet niet. Iets waar je niet trots op bent. Iets waardoor ik me vanbinnen een beetje minder een zootje ga voelen.’

Wachtend op mijn antwoord kijkt hij omhoog naar de lucht. Mijn ogen volgen de lijn van zijn kaak, de welving van zijn wangen, de contouren van zijn lippen. Zijn wenkbrauwen zijn peinzend gefronst. Ik snap niet waarom, maar hij lijkt op dit moment om een gesprek verlegen te zitten. Ik denk over zijn vraag na en probeer er een eerlijk antwoord op te geven. Als ik er eentje gevonden heb, wend ik mijn blik van hem af en kijk weer naar de lucht.

‘Mijn vader was iemand met losse handjes. Niet tegen mij, maar tegen mijn moeder. Hij kon als ze ruzie hadden soms zo kwaad worden dat hij haar sloeg. Als dat gebeurde, was hij een week of twee daarna alleen maar bezig om het goed te maken. Dan kocht hij bloemen voor haar of nam ons lekker mee uit eten. Soms kocht hij ook dingen voor mij, omdat hij wist dat ik het vreselijk vond als ze ruzie hadden. Vroeger als kind keek ik altijd uit naar de avonden waarop ze ruziemaakten. Omdat ik wist dat als hij haar sloeg, de twee weken daarna geweldig zouden zijn.’ Ik zwijg even. Ik weet niet zeker of ik dat mezelf ooit wel heb toegegeven. ‘Natuurlijk had ik er, als ik dat had gekund, voor gezorgd dat hij haar met geen vinger aanraakte. Maar het geweld hoorde bij hun huwelijk, en het werd gewoon voor ons. Toen ik ouder werd, begon ik te beseffen dat ik net zo schuldig was, omdat ik er niets aan deed. Het grootste deel van mijn leven heb ik hem gehaat omdat hij zo’n rotzak was, maar ik durf niet te zeggen dat ik zelf nou zoveel beter ben. Misschien zijn we allebei wel slechte mensen.’

Met een peinzende uitdrukking op zijn gezicht kijkt Ryle me

aan. ‘Lily,’ zegt hij gedecideerd, ‘slechte mensen bestaan niet. We zijn allemaal alleen maar mensen die soms verkeerde dingen doen.’

Ik doe mijn mond al open om daarop te reageren, maar zijn woorden leggen me het zwijgen op. *We zijn allemaal alleen maar mensen die soms slechte dingen doen.* Daar zit wel iets in, denk ik. Niemand is alleen maar slecht, en ook niet alleen maar goed. Sommigen moeten gewoon wat harder hun best doen om het slechte dat in hen zit te onderdrukken.

‘Jouw beurt,’ zeg ik tegen hem.

Aan zijn reactie te merken lijkt hij niet veel zin te hebben om zijn eigen spelletje mee te spelen. Hij slaakt een diepe zucht en haalt een hand door zijn haar. Hij doet zijn mond al open, maar klapt hem dan weer dicht. Hij denkt nog een poosje na en begint ten slotte te vertellen. ‘Ik heb vanavond een klein jongetje zien sterven.’ Zijn stem klinkt vertwijfeld. ‘Hij was nog maar vijf jaar oud. Hij en zijn kleine broertje hadden een vuurwapen gevonden in de slaapkamer van hun ouders. Het jongste broertje had het vast toen het per ongeluk afging.’

Mijn maag maakt een salto. Dit kon weleens een beetje te veel waarheid voor me zijn.

‘Tegen de tijd dat hij op de operatietafel lag, was er niets meer aan te verhelpen. Iedereen die erbij was – verpleegsters, andere artsen – had erg met de familie te doen. “Die arme ouders,” zeiden ze. Maar toen ik naar de wachtkamer moest om die ouders te vertellen dat hun kind het niet had gehaald, voelde ik geen greintje medelijden. Ik wilde graag dat ze zouden lijden. Ik wilde dat ze goed zouden voelen hoe stom het van hen was om een geladen vuurwapen in huis te hebben terwijl daar twee onschuldige kinderen rondliepen. Ik wilde dat ze zouden weten dat ze niet alleen zojuist een kind verloren hadden, maar dat ze ook het leven van het broertje dat per ongeluk de trekker had

overgehaald voorgoed hadden verpest.’

Jezus christus. Op zoiets heftigs had ik even niet gerekend.

Ik kan me er geen voorstelling van maken hoe een gezin zoiets te boven moet komen. ‘Dat arme broertje van die jongen...’ zeg ik. ‘Het zal wel heel wat met hem doen om zoiets te moeten meemaken.’

Ryle veegt iets van de knie van zijn spijkerbroek. ‘Dat knulletje is voor het leven getekend, dát is wat het met hem doet.’

Ik ga op mijn zij liggen om hem aan te kijken en steun mijn hoofd op mijn hand. ‘Is het zwaar om dat soort dingen elke dag te moeten meemaken?’

Hij schudt licht met zijn hoofd. ‘Het zou een stuk zwaarder moeten zijn, maar hoe vaker ik met de dood te maken krijg, hoe meer die deel gaat uitmaken van het leven. Ik weet niet goed wat ik daarvan moet vinden.’ Hij maakt weer oogcontact met me. ‘Nog eentje,’ zegt hij. ‘Die van mij was volgens mij heel wat idioter dan die van jou.’

Daar ben ik het niet mee eens, maar ik vertel hem over wat voor idioots ik nog maar twaalf uur geleden gedaan heb.

‘Twee dagen geleden heeft mijn moeder me gevraagd of ik vandaag iets wilde zeggen op de begrafenis van mijn vader. Ik zei tegen haar dat ik dat niet goed durfde – dat ik misschien te erg zou moeten huilen om een mensenmassa toe te spreken –, maar dat was gelogen. Ik wilde het gewoon niet doen, omdat grafredes volgens mij gehouden moeten worden door mensen die respect voor de overledene hadden. En voor mijn vader had ik niet veel respect.’

‘Heb je het gedaan?’

Ik knik. ‘Ja. Vanochtend.’ Ik ga rechtop zitten en trek mijn benen onder me terwijl ik hem aankijk. ‘Wil je meer horen?’

Hij glimlacht. ‘Zeker weten.’

Ik vouw mijn handen in mijn schoot en haal adem. ‘Ik had

geen idee wat ik moest zeggen. Ongeveer een uur voor de begrafenis zei ik nog tegen mijn moeder dat ik er niets voor voelde. Ze zei dat het heel simpel was en dat mijn vader graag zou hebben gewild dat ik het deed. Volgens haar hoefde ik alleen maar het podium op te gaan en vijf geweldige dingen over mijn vader te zeggen. Dus... dat is precies wat ik deed.'

Ryle komt op een elleboog overeind en lijkt nog geïnteresseerder dan daarnet. Aan mijn gezicht kan hij wel zien dat dit niet goed zal aflopen. 'O nee, Lily. Wat heb je gedaan?'

'Wacht. Ik zal je laten zien hoe het ging.' Ik sta op en loop naar de andere kant van mijn stoel. Daar recht ik mijn rug en ik doe alsof ik uitkijk over dezelfde volle zaal als vanochtend. Ik schraap mijn keel.

'Hallo. Ik ben Lily Bloom, dochter van wijlen Andrew Bloom. Dank u wel dat u vandaag allemaal bent gekomen om met ons te rouwen om zijn heengaan. Ik wil even de tijd nemen om zijn leven te eren door u vijf geweldige dingen over mijn vader te vertellen. Het eerste...'

Ik kijk omlaag naar Ryle en haal mijn schouders op. 'Dat was het.'

Hij gaat overeind zitten. 'Hoe bedoel je?'

Ik laat me zakken op mijn terrasstoel en ga achterover liggen. 'Ik ben daar twee volle minuten blijven staan zonder nog een woord te zeggen. Er viel niet één geweldig ding over die man te vertellen, dus bleef ik gewoon zwijgend voor de mensen staan, tot mijn moeder ineens doorkreeg wat ik aan het doen was en me door mijn oom van het podium liet halen.'

Ryle houdt zijn hoofd schuin. 'Meen je dat echt? Heb je een anti-grafrede gehouden op de begrafenis van je eigen vader?'

Ik knik. 'Ik ben er niet trots op. Ik bedoel, als het gegaan was zoals ik graag had gewild, zou hij een veel beter mens zijn geweest en zou ik makkelijk een uur vol hebben gekletst.'



Ryle gaat weer liggen. ‘Wauw,’ zegt hij hoofdschuddend. ‘Ik vind je een held. Je hebt zomaar een dode gedist.’

‘Het is smakeloos.’

‘Tja, nou, de naakte waarheid doet nu eenmaal pijn.’

Ik lach. ‘Jouw beurt.’

‘Daar kom ik niet overheen,’ zegt hij.

‘Het lukt je vast wel dicht in de buurt te komen.’

‘Ik weet niet zeker of ik dat wel kan.’

Ik rol met mijn ogen. ‘Jawel, dat kun je wel. Geef me nou niet het gevoel dat ik de slechterik ben van ons tweeën. Vertel me maar eens over de meest recente gedachte die je hebt gehad die de meeste mensen niet hardop zouden uitspreken.’

Hij vouwt zijn handen weer achter zijn hoofd en kijkt me recht in de ogen. ‘Ik wil met je neuken.’

Mijn mond valt open. Dan klap ik hem weer dicht.

Ik weet geloof ik niet wat ik moet zeggen.

Onschuldig kijkt hij me aan. ‘Je vroeg om de meest recente gedachte, dus die krijg je dan ook. Je bent mooi. Ik ben een man. Als je van de onenightstands was, zou ik je meenemen naar mijn slaapkamer beneden en je neuken.’

Ik kan niet eens naar hem kijken. Zijn uitspraken roepen een heleboel gevoelens in me op, allemaal door elkaar.

‘Nou, ik ben niet van de onenightstands.’

‘Dat dacht ik al,’ zegt hij. ‘Jouw beurt.’

Hij doet heel nonchalant – alsof hij me niet zojuist met stomheid heeft geslagen.

‘Na wat je net zei moet ik even bijkomen,’ zeg ik met een lach. Ik doe mijn best iets te bedenken wat nogal schokkend is, maar ik kan er niet over uit wat hij net heeft gezegd. Hardop nog wel. Misschien omdat hij neurochirurg is en ik nooit had gedacht dat iemand met zoveel opleiding zomaar het woord ‘neuken’ in de mond zou nemen.

Ik raap mezelf enigszins bij elkaar en zeg dan: ‘Oké, nu we het er toch over hebben... De eerste jongen met wie ik ooit seks had was dakloos.’

Hij schiet overeind en kijkt me aan. ‘Ah, hier moet ik meer over horen.’

Ik strek mijn arm uit en laat mijn hoofd erop rusten. ‘Ik ben opgegroeid in Maine. We woonden in een vrij fatsoenlijke buurt, maar de straat achter ons huis was er niet best aan toe. Onze achtertuin grensde aan een onbewoonbaar verklaard pand naast twee percelen die aan hun lot waren overgelaten. Ik raakte bevriend met ene Atlas, die in het onbewoonbaar verklaarde pand onderdak had gevonden. Behalve ik wist niemand dat hij daar woonde. Ik bracht hem vaak eten en kleren en zo. Totdat mijn vader erachter kwam.’

‘Wat deed hij?’

Mijn kaak verstrakt. Ik weet niet waarom ik hierover ben begonnen, terwijl ik nog elke dag moeite moet doen om mezelf te dwingen er niet aan te denken. ‘Hij sloeg hem in elkaar.’ Meer dan dat wil ik er niet over zeggen. ‘Jouw beurt.’

Zwijgend kijkt hij me een poosje aan, alsof hij beseft dat dit niet het hele verhaal is. Maar dan verbreekt hij het oogcontact. ‘Het idee van trouwen staat me tegen,’ zegt hij. ‘Ik ben bijna dertig en taal niet naar een echtgenote. En ik wil al helemáál geen kinderen. Het enige wat ik van het leven wil is succes hebben. Een heleboel succes. Maar als ik dat hardop tegen iemand zeg, klinkt het arrogant.’

‘Succes in je werk? Of sociale status?’

Hij zegt: ‘Allebei. Iedereen kan kinderen krijgen. Iedereen kan trouwen. Maar niet iedereen kan neurochirurg worden. Daar schep ik veel trots in. En ik wil niet zomaar een goede neurochirurg zijn; ik wil de beste zijn op mijn vakgebied.’

‘Je hebt gelijk: het klinkt inderdaad arrogant.’

Hij glimlacht. ‘Mijn moeder is bang dat ik mijn leven verwansel omdat ik alleen maar werk.’

‘Je bent een neurochirurg en je moeder is teleurgesteld in je?’ Ik lach. ‘Goeie god, dat is krankzinnig. Zijn ouders ooit wel echt blij met hun kinderen? Zijn die ooit goed genoeg?’

Hij schudt zijn hoofd. ‘Mijn kinderen niet. Niet veel mensen hebben die drive die ik heb, dus bij mij zouden ze alleen maar gedoemd zijn om te mislukken. Daarom wil ik ze ook niet.’

‘Daar kan ik wel respect voor hebben, Ryle. Een heleboel mensen zijn niet bereid om toe te geven dat ze misschien wel te egoïstisch zijn om kinderen te krijgen.’

Hij schudt zijn hoofd. ‘O, ik ben véél te egoïstisch om kinderen te krijgen. En ik ben zeer zeker te egoïstisch voor een relatie.’

‘Hoe voorkom je dat je die krijgt? Heb je nooit iets met iemand?’

Zijn ogen schieten mijn kant op en er ligt een lichte grijns op zijn gezicht. ‘Als ik tijd heb, zijn er meisjes die die behoeften bevredigen. Op dat vlak kom ik niks tekort, als je het weten wilt. Maar liefde heeft me nooit aangesproken. Die is altijd vooral een last geweest.’

Ik wou dat ik zo tegen de liefde aankeek. Dat zou mijn leven een stuk makkelijker maken. ‘Ik benijd je. Ik heb altijd het idee dat er ergens een ideale man voor mij rondloopt. Ik krijg er altijd vrij snel genoeg van, omdat niemand ooit aan mijn eisen voldoet. Ik heb het gevoel dat ik op een eindeloze zoektocht ben naar de Heilige Graal.’

‘Je zou mijn methode eens moeten proberen,’ zegt hij.

‘En die is?’

‘Onenightstands.’ Hij trekt een wenkbrauw op, alsof het een uitnodiging is.

Ik ben blij dat het donker is, want de vlammen slaan me uit. ‘Ik zou nooit met iemand kunnen slapen als ik niet het idee had

dat er muziek in zat.’ Ik spreek het hardop uit, maar mijn woorden missen overtuigingskracht.

Langzaam zuigt hij een lange teug adem naar binnen, waarna hij zich op zijn rug rolt. ‘Niet zo’n soort meisje, hè?’ Het klinkt een heel klein beetje teleurgesteld.

Die teleurstelling kan ik navoelen. Als hij avances zou maken weet ik niet of ik nee tegen hem zou zeggen, maar door wat ik net heb gezegd is die kans waarschijnlijk verkeken.

‘Als je niet zou kunnen slápen met iemand die je pas net hebt leren kennen...’ Zijn blik vangt de mijne weer. ‘... hoe ver zou je dan precies wél willen gaan?’

Daar heb ik geen antwoord op. Ik draai me op mijn rug, want door de manier waarop hij naar me kijkt krijg ik zin om nog eens goed over onenightstands na te denken. Ik ben daar niet per se op tegen, geloof ik. Ik ben er alleen nog nooit voor uitgenodigd door iemand met wie ik het wel zou zien zitten.

Tot nu toe. Denk ik. Nodigt hij me nu uit of niet? Ik ben altijd heel slecht geweest in flirten.

Hij steekt zijn hand uit en pakt de rand van mijn terrasstoel vast. Met één snelle beweging en een minimale inspanning trekt hij mijn stoel dichterbij naar zich toe, tot hij tegen de zijne stoot.

Mijn hele lichaam verstijft. Hij is nu zo dichtbij dat ik de warmte van zijn ademhaling door de koude lucht voel snijden. Als ik nu naar hem zou kijken, zou zijn gezicht zich maar op een paar centimeter vanaf het mijne bevinden. Ik weiger hem aan te kijken, omdat hij me dan waarschijnlijk gaat zoenen en ik helemaal niets over deze jongen weet, op een paar naakte waarheden na. Maar daar kan ik totaal niet mee zitten op het moment dat hij een zware hand op mijn buik legt.

‘Hoe ver zou je gaan, Lily?’ Zijn stem is wellustig. Vleiend. Die schiet regelrecht naar mijn tenen.

‘Ik heb geen idee,’ fluister ik.

Zijn vingers beginnen naar de zoom van mijn shirt te kruipen. Langzaam schuift hij die omhoog, tot er een stukje van mijn buik te zien is. ‘O Jezus,’ fluister ik als ik zijn warme hand over mijn buik omhoog voel gaan.

Tegen beter weten in kijk ik hem weer aan, en de blik in zijn ogen houdt me helemaal gevangen. Hij ziet er hoopvol en hongerig uit, en volkomen zelfverzekerd. Hij drukt zijn tanden in zijn onderlip terwijl zijn hand plagerig omhooggaat onder mijn shirt. Ik weet dat hij mijn hart tegen mijn ribben kan voelen bonken. Wat heet, hij kan het waarschijnlijk zelfs horen.

‘Is dit te ver?’ vraagt hij.

Ik weet niet waar deze kant van me vandaan komt, maar ik schud mijn hoofd en zeg: ‘Bij lange na niet.’

Met een grijns strijken zijn vingers langs de onderkant van mijn beha en trippelen lichtjes over mijn huid, die nu overdekt is met kippenvel.

Zodra mijn oogleden dichtvallen, klinkt er een doordringende ringtone op. Zijn hand verstart als we ons allebei realiseren dat het een telefoon is. Zijn telefoon.

Hij laat zijn voorhoofd op mijn schouder zakken. ‘Verdomme.’

Ik frons als hij zijn hand onder mijn shirt vandaan trekt. Hij tast in zijn zak naar zijn telefoon, gaat staan en loopt een paar meter van me weg om het gesprek aan te nemen.

‘Dr. Kincaid,’ zegt hij. Hij luistert ingespannen en grijpt met zijn hand naar zijn nek. ‘En Roberts? Ik heb op dit moment helemaal geen dienst.’ Na weer een stilte zegt hij: ‘Oké, geef me tien minuten. Ik ben onderweg.’

Hij beëindigt het gesprek en steekt zijn telefoon weer in zijn zak. Als hij zich omdraait om mij aan te kijken, ziet hij er een beetje teleurgesteld uit. ‘Ik moet...’

Ik knik. ‘Het is oké.’

Hij blijft even naar me staan kijken en steekt dan een vinger op. ‘Verroer je niet,’ zegt hij, weer naar zijn telefoon reikend. Hij komt dichterbij en houdt hem op alsof hij een foto van me wil gaan nemen. Ik maak er bijna bezwaar tegen, maar ik weet niet goed waarom. Ik ben helemaal aangekleed. Al voelt dat om een of andere reden niet zo.

Hij maakt een foto van me terwijl ik op de terrasstoel lig, mijn armen ontspannen boven mijn hoofd. Ik heb geen idee wat hij met die foto wil gaan doen, maar het is leuk dat hij hem genomen heeft. Het doet me goed dat hij blijkbaar behoefte voelt om zich te herinneren hoe ik eruitzie, ook al weet hij dat hij me nooit meer zal zien.

Hij blijft een paar tellen naar de foto op zijn schermje staan staren en glimlacht. Ik kom half in de verleiding op mijn beurt een foto van hem te maken, maar ik weet nog zo net niet of ik wel een herinnering wil hebben aan iemand die ik toch nooit meer terugzie. Die gedachte stemt niet bepaald vrolijk.

‘Leuk om met je kennis te maken, Lily Bloom. Ik hoop dat je de obstakels die de meeste dromen in de weg staan zult weten te vermijden en dat je de jouwe kunt waarmaken.’

Ik glimlach, net zo verdrietig als verward door deze jongen. Ik weet niet of ik ooit eerder zo iemand heb ontmoet – iemand die een volkomen ander leven leidt en in een heel andere belastingschaal valt. De kans is groot dat dat nooit meer gebeurt. Maar het is een aangename verrassing om te merken dat we helemaal niet zo anders zijn.

*Misvatting bevestigd.*

Hij kijkt even omlaag naar zijn voeten terwijl hij in een wat onzekere houding blijft staan. Het is net alsof hij wordt verscheurd tussen de wens om nog iets tegen me te zeggen en de noodzaak om weg te gaan. Hij werpt een laatste blik op me, ditmaal bepaald niet met een pokerface. Ik kan de teleurgestelde



trek om zijn mond zien voordat hij zich omdraait en de andere kant op loopt. Hij doet de deur open en ik hoor zijn voetstappen wegsterven als hij zich door het trappenhuis naar beneden haast. Opnieuw ben ik alleen op het dak, maar tot mijn verrassing stemt dat me nu een beetje verdrietig.

## Soms is degene die van je houdt degene die je het meest pijn doet

Lily heeft ondanks tegenslagen altijd hard gewerkt om te komen waar ze zijn wil. Als ze neurochirurg Ryle ontmoet, lijkt het leven haar toe te lachen. Lily kan hem niet uit haar hoofd zetten: hij is assertief, koppig en zelfs een tikje arrogant, maar ook gevoelig, briljant en gek op haar. De vraag is: hoeveel kan hun relatie aan?



**COLLEEN HOOVER** is een #1 *New York Times*-bestsellerauteur. *Nooit meer* gaat niet alleen over de liefde, maar is ook een heel persoonlijk verhaal van Colleen, waarin ze afrekenet met spoken uit haar verleden. Ze won met dit boek de *Goodreads Award Romance* 2016.

‘Wie na het lezen van dit boek nog steeds denkt dat feelgood als genre geen diepgang kan hebben, moet zich eens stevig achter het oor krabben. Een verrassend aangrijpend en realistisch boek, waarin gelukkig ook hoop gloort. De persoonlijke ervaringen van Colleen Hoover geven het boek een extra lading.’ – **Jackie van Laren**

NUR 340



9 789401 910552

[www.zomerenkeuning.nl](http://www.zomerenkeuning.nl)

